

των και ρυπαρών, ἐνῶ τοὺς ἄλλους μόνκι αἱ ἀλύσεις και ἡ τῶν φυλάκων ἀυστηρότης ἐμποδίζουσι νὰ πλησιάζωσιν».

Τὰ αὐτὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν γράφουσι ἄνδρες διακεκριμένοι, οἷσι ὁ Chiaruggi και ὁ d' Aquin, περὶ τῶν φρενοκομιῶν τῆς Ἰταλίας και τῆς Σκωτίας.

«Ἐάν ποτε δημόσιον κατὰστημα κατήσχυε τὴν Ἀγγλίαν, ἀναφωνεῖ ὁ Sir Bennet ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων τῷ 1815, τοῦτο εἶναι βεβαίως τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Bedlam, και ὅμως ψευθεῖς ἐκθέσεις ἠπάτησαν οὐ μόνον τὴν Ἀγγλίαν ἀλλὰ τὴν Εὐρώπην δολοκλήρον, προτεινόνσαι τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο ὡς παράδειγμα εἰς πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου».

Ἐάν εἰδικοί ἄνδρες ἐπεθεώρουν τοὺς ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς μοναστηρίοις κρατούμενους φρενοβλαβεῖς, ἠθέλωμεν ἔχει περιγραφὰς ἀναλόγους τῶν ἀνωτέρω. Τὸ ἐπὶ πολιτισμῷ και φιλανθρωπίᾳ κινυόμενον ἔθνος ἡμῶν ἤθελεν ἐκ τῶν περιγραφῶν ἐκείνων πληροφορηθῆ, ὅτι, ἐκτός τινων ἐξαιρέσεων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἔξορισμοὶ, ἡ πείνα και οἱ ἄθαρμοὶ εἶναι τὰ μόνα μέτρα, δι' ὧν ὑπὸ ἀπκνηθῶπων καλογῆρων θεραπεύονται δῆθεν ἐν Ἑλλάδι οἱ φρενοβλαβεῖς, ὅσοι δὲν περιφέρονται τῆδε κακείσε, ἀντικείμενον ὑπάρχοντες βαρβάρου γλώης Εὐτυχῶς τὰ ἄτοπα ταῦτα ἐπέσυρον ἀπὸ τινος τὴν προσοχὴν διακεκριμένων ἀνδρῶν. Κατὰ καθῆκον δ' ἀναφέρωμεν ἄνδρα ἐκ τῶν τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φερόντων, τὸν κ. Θεόδωρον Δηλιγιάννην, ὅστις ἐμελέτησεν ἐπιμελῶς και λεπτομερῶς ἐν Γαλλίᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς ἐντελῆ ὄργανισμὸν ψυχικτρῶων. Ἀφοῦ δόγμα πίστεως εἶναι παρ' ἡμῖν ἡ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καταγωγὴ, ἃς ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι εἰς ἐκείνους ἀνάγονται αἱ πρῶται ἀξιοσημεῖωτοι ψυχικτρικαὶ μελέται.

Ἀληθῶς ἡ ἐνδοξος τῶν Γάλλων ἰατρῶν μεταρρύθμισις δὲν ἦτο πρωτοφανὴς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἰατρικῆς, διότι ἀκριβεῖς και λεπτομερεῖς ἱστορικαὶ μελέται κατέδειξαν τὰς μεγίστας ἐπὶ τοῦ προκειμένου προόδους, τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Οὗτοι ἐμελέτησαν λεπτομερῶς και μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῖς μεγαλοφυίας τὰ μεγάλα ταῦτα τῆς ἰατρικῆς και τῆς φιλοσοφίας προβλήματα. Εἶχον δὲ γνώσεις λίαν προκεχωρημένας περὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος και περὶ τῶν ἀσθενειῶν αὐτοῦ. Ἐξέτιμησαν δεόντως τὴν ἀνάγκην εἰδικῆς θεραπείας τῆς παραφροσύνης, ἀνεγνώρισαν και κατέδειξαν τοὺς κινδύνους τῆς χρήσεως τῆς βίας ἀπέναντι τῶν φρενοβλαβῶν, ὑπέδειξαν τοὺς τρόπους τοῦ περιορισμοῦ αὐτῶν ἄνευ βλάβης, και ἐν συνόλῳ ἐγνώρισαν ἀκριβῶς τὴν ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν ἐπιρροὴν τῆς φυσικῆς και τῆς ἠθικῆς διαίτης, διετύπωσαν δὲ τὰς παρατηρήσεις και τὰς θεωρίας αὐτῶν διὰ διδασκτικῶν παραγγελημάτων, τὰ ὁποια και σήμερον ἀσπάζεσθαι ἡ ἐπιστήμη. Προ-

θετέον, ὅτι κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ χριστιανισμοῦ ἔτη ἐποίουν ἤδη λίαν λελογισμένην χρῆσιν πάντων σχεδὸν τῶν σήμερον γνωστῶν φυσικῶν μέσων πρὸς θεραπείαν τῶν φρενοβλαβῶν. «Μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, λέγει ὁ κ. Trélat (Recherches historiques sur la folie), ἐμβαθύνει τις εἰς τὰ ἱστορικὰ ἐκεῖνα κειμήλια, ἐν οἷς ἀναγινώσκει περικοπὰς τῆς ὁποίας ἤθελε νομίσει χθὲς γραφείσας, καιτοὶ ἐγράφησαν πρὸ δεκαπέντε ἔως δεκαοκτῶ αἰῶνων». Τοιαύτην ἐντύπωσιν ἰδίως παράγουσι τὰ περίπου κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Ἀρσταίου γραφέντα.

Τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν περὶ ὄργανισμοῦ τῶν φρενοκομιῶν εἰδικὴν νομολογίαν, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν διάταξιν και εἰς τὴν ἐν αὐτοῖς ἐκτελουμένην ὑπηρεσίαν, εἰς τὰ διάφορα συστήματα τῆς ἰατρικῆς θεραπείας και εἰς τὰς λεπτομερείας ἀπάντων τούτων, εἰσὶν ἀντικείμενα ὅλως εἰδικὰ, περὶ ὧν δὲν δυνάμεθα νὰ πραγματοποιῶμεν ἐνταῦθα. Ὑποδεικνυντες ἐν συνόψει ἱστορικῶς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος, ἐφράζομεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἑναρξίς νέας καταστάσεως πραγμάτων δὲν θέλει βραδύνει περικτέρω παρ' ἡμῖν.

**

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΒΕΣΟΥΒΙΟΥ

Ἐσχάτως ἔλαβε χώραν ἡ ἐπίσημος ἐγκαινιάσις τοῦ κρεμαστοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Βεσουβίου, ὅστις εἶνε ἐν ἐκ τῶν περιεργότερων και τολμηροτέρων ἔργων τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, τόσον γονίμου εἰς ἰδέας γιγαντείας και τολμηρίας.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὅλη ἡ ἐκεῖ χώρα ἦτο ἔρημος και ἀκαλλιέργητος· ὁ δὲ περιηγητῆς, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ συνήθους ὀδηγοῦ του, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ φέρῃ ὁ ἴδιος διστάκιον, πλήρες παντός ὅ,τι χρειῶδες, και ἐξώδευε πέντε ὥρας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κρατῆρα τοῦ ἠφαιστείου. Τοῦ λοιποῦ ἡ ἐκδρομὴ αὕτη θὰ ἐκτελεῖται ἐντὸς δύο ὡρῶν, εἴτε διὰ τοῦ δχημάτος εἴτε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, και ταῦτα, ἐνῶ καθ' ὁδὸν θὰ εὐρίσκη ἄφθονα ὁ ὀδοιπόρος πάντα τὰ χρειῶδη.

Δάπεδον ἐπικλινές, κεκαλυμμένον ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον μὲ σανίδαμα στερεόν, ἐστρώθη ἐπ' αὐτῆς τῆς λαύας τοῦ ἠφαιστείου, προωρισμένον νὰ φέρῃ τὸν σιδηροῦν δρόμον, και ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ κῶνου, ὅπου ἀπολήγει ἀμαξιτὸς, προωρισμένη νὰ συνενώσῃ τὴν Νεάπολιν μὲ τὸν νέον τοῦτον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, εἰς τὴν μεσημβρινὴν κλιτὸν τοῦ ὄρους. Τὸ δάπεδον τοῦτο εἶναι 900 μέτρων μήκος ὑπερῶν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, κειμένου 800 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, και κατὰ μέτρον ὄρον κλίσιν 56 τοῖς 100.

Αἱ ἀτιμάμαξαι χωροῦσι 12 πρόσωπα, καθήμενα ἀπέναντι ἀλλήλων. Τὸ πάτωμα αὐτῶν, ἔχον ἐγκλισιν 45 μοιρῶν, στηρίζεται ἐπὶ δύο τροχῶν, κατεσκευασμένων οὕτως, ὥστε νὰ μὴ φέ-